

lave en sådan, men så vidt jeg kan se, har ministeren selv givet håndslag på, at den vil blive lavet, og at den fremgår af redegørelsen.

Her er vi jo inde ved noget af det, der er virkelig interessant, for når vi står og siger, at vi mener, at aftalen, som den ligger, giver et for dårligt resultat, så er det jo ikke, fordi vi ikke ved, at A.P. Møller naturligvis skal have et overskud på aftalen. Det, vi finder helt urimeligt, er, at man skal kunne indplacere så stort et overskud, som, så vidt vi kan se, ligger langt ud over, hvad man kan få på anden erhvervsvirksomhed, og at muligheden for at gå i udbud så oven i købet fuldstændig fravælges.

I den redegørelse, der er fremlagt for os, står jeg tror, det er to linjer, der står om det – at det anslår man ville have været en dårligere økonomisk deal. Jeg tror, det ifølge redegørelsen her ville have kostet 20 mia. kr., hvis man var gået i udbud. Jeg vil godt vide, hvad det tal er baseret på, hvad de 20 mia. kr. er vurderet på. Har regeringen haft en beregning undervejs i forhandlingerne? Kan vi i så fald ikke komme til at se den beregning? Det ville jo være dejligt, hvis ministeren allerede nu her ville løfte lidt af sløret for det.

Noget andet, der undrer mig i redegørelsen, er, at den følsomhedsanalyse, der er lavet, kun opererer med udsving på olieprisen på plus/minus 20 pct. Når man ser på olieprisernes udvikling gennem de senere tiår, så har springene jo været væsentlig højere. Har der ikke været en beregning af det undervejs i forhandlingsforløbet, eller er det kun den følsomhedsberegning, som vi andre har fået at se i redegørelsen, der har ligget til grund?

Noget tredje: Har ministeren og ministeriet trukket på international ekspertise undervejs i forhandlingerne med A.P. Møller, eller er der udelukkende trukket på dansk ekspertise?

De her tre spørgsmål ville jeg være meget glad for at få om ikke andet så et foreløbigt svar på af ministeren her i dag. Så er det klart, at vi selvfølgelig også vil stille dem skriftligt efterfølgende under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Fru Anne Grete Holmsgaard siger i sin ordførertale, at hun gerne havde set, at regeringen var kommet med flere muligheder omkring opfyldelsen af vedtagelsen fra den 20. februar i år. Anerkender fru Anne Grete Holmsgaard ikke, at det er fagministeren, der på regeringens og sta-

tens vegne indgår disse aftaler om bevillingerne i Nordsøen med koncessionshaverne? Tror fru Anne Grete Holmsgaard helt ærligt, at det er muligt for staten seriøst at varetage sine interesser som forhandlingspart, hvis man kommer med to, tre, fem eller syv forskellige forhandlingsscenarier, som Folketinget så kan drøfte for åbent tæppe og plukke i, som man vil? Tror fru Anne Grete Holmsgaard, at staten og regeringen med et sådant mandat vil kunne forhandle på fællesskabets vegne i en seriøs og konstruktiv ånd?

Kl. 14.45

Til sidst: Vil fru Anne Grete Holmsgaard ikke nok anerkende, at det, som ministeren her har lagt frem, til fulde er inden for det mandat, regeringen fik med vedtagelse nr. V 54 af 20. februar, som netop gik på, at der kunne ske drøftelser med bevillingshaverne om koncessioner, der udløber i 2012, med henblik på en mulig forlængelse?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har faktisk ikke sat spørgsmålstegn ved, om det var inden for det forhandlingsmandat. Jeg har sagt, at man kunne have brugt forhandlingsmandatet noget mere smidigt.

Hvordan bliver en minister stærk i en forhandling? Det gør en minister, når modparten ved, at her er der et flertal bag ministeren, som virkelig vil have noget og ikke bare er til sinds at bøje sig og juble og komme med høje klap, bare man får lidt. Det er faktisk det, der gør en minister stærk, ikke at man går ud og siger, at det klarer den minister godt nok, og det går nok fint nok. Det er det andet, der gør en minister stærk. Hr. Kim Andersen ved da godt fra politisk arbejde, at det sådan set er en form for grundregel i almindeligt politisk arbejde, lige meget om det er Folketinget, eller det er en kommunalbestyrelse. Så det mener jeg sådan set er ret enkelt.

Til den anden del af hr. Kim Andersens spørgsmål: Jeg har jo ikke foreslået, at ministeren skulle have stillet sig op på den her talerstol og så sagt: Her er forslag nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, tror jeg hr. Kim Andersen var oppe på. Det, jeg faktisk har sagt, er, at ministeren godt kunne have forelagt forskellige muligheder til en lukket drøftelse. Det er en fuldt ud anvendt politisk fremgangsmåde, at man går tilbage og siger: Jeg vurderer, at der er de her muligheder. Nu viser jeg jer under fortrolighed de økonomiske bereg-